

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2017 roku w sprawie z powództwa S. T. przeciwko (...) SE Republika Łotewska działająca w Polsce przez Oddział w W. (dawniej (...) Company SE Republika Łotewska) o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 40.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią brata M. T. oraz kwotę 1440 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany w zakresie punktu 1,3 i 4, tj. w zakresie uwzględniającym powództwo i obciążającym pozwanego kosztami postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 6 k.c. , art. 822 § 4 k.c. oraz art. 123 pkt 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędne uznanie, że powód udowodnił, aby to pozwany był wystawcą polisy ubezpieczeniowej wobec pojazdu sprawcy i ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za zdarzenie, w sytuacji gdy wyłącznie odpowiedzialnym gwarancyjnie mogło być Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

2. art. 446 §4 kc poprzez przyznanie na rzecz powoda kwoty zadośćuczynienia w wysokości rażąco zawyżonej w stosunku do zakresu udowodnionej krzywdy

Nadto skarżący zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym polegającą na przyjęciu, że w sprawie biernie legitymowanym do występowania w procesie jest pozwany, w sytuacji gdy takiego faktu nie można było wysnuć z żadnego dowodu, wręcz przeciwnie kopia polisy ubezpieczeniowej znajdująca się w aktach postępowania karnego jednoznacznie wskazuje, że wystawcą polisy ubezpieczeniowej był podmiot litewski, zaś w takiej sytuacji odpowiedzialność gwarancyjną na terenie RP ponosi Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W związku z tym skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za I instancję.

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Zasadniczy zarzut apelacji dotyczy braku legitymacji biernej pozwanego w niniejszym procesie. Skarżący zarzucił bowiem naruszenie art. 6 k.c. , art. 822 § 4 k.c. oraz art. 123 pkt 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędne uznanie, że powód udowodnił, aby to pozwany był wystawcą polisy ubezpieczeniowej wobec pojazdu sprawcy i ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za zdarzenie, w sytuacji gdy wyłącznie odpowiedzialnym gwarancyjnie mogło być Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Z tym zarzutem nie można się zgodzić. Z kopii polisy znajdującej się na karcie 6 akt VII K 275/13 wynika , że w dniu wypadku tj. w dniu 27 maja 2012 r. sprawca posiadał ubezpieczenie OC w (...) Company SE, polisa nr (...). Z zaświadczenia złożonego przez pozwanego, a znajdującego się na k-90, stanowiącego wypis z Rejestru przedsiębiorstw Republiki Łotewskiej wynika, że w dniu 20 grudnia 2010 r. przyłączono do pozwanego podmiot (...) draudimas” Republika Litewska. Pozwany od stycznia 2014 roku posiada oddział na terenie Polski. Zatem brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych za skutki wypadku z dnia 27 maja 2012 r.

Jeśli idzie o wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia to przede wszystkim wskazać należy, że celem zadośćuczynienia jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego nagłym zerwaniem więzi z osobą bliską i pomoc poszkodowanemu w dostosowaniu się do sytuacji zmienionej w związku z tak dotkliwą stratą. Niewątpliwie krzywdę związaną z naruszeniem dobra osobistego w postaci życia rodzinnego w związku ze śmiercią osoby bliskiej trudno ocenić. Każdy przypadek musi być rozpatrywany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy.

Wskazać należy, że jednym z kryteriów określających ”odpowiedniość” zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter (por. m.in. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00), musi więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy utrzymaniu jej jednak w rozsądnych granicach. Określając wysokość zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy, a więc przede wszystkim wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego z osobą zmarłą, rolę w rodzinie pełnioną przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej (np. nerwicy, depresji), stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał znaleźć się w nowej rzeczywistości i ją zaakceptować, wiek pokrzywdzonego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt III CSK 279/10, niepubl. oraz z dnia 10 maja 2012 r. wydany w sprawie o sygn. akt IV CSK 416/11 opubl. w bazie orzecznictwa LEX nr 1212823; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2013 roku wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 227/13 opubl. w bazie orzecznictwa LEX nr 1350383).

Nie ulega wątpliwości, że zawsze ze śmiercią człowieka łączy się ból i cierpienie osób bliskich, szczególnie, gdy śmierć ma charakter nagły, wywołany przyczyną zewnętrzną. W przypadku takiego nagłego odejścia nie ma możliwości pożegnania się z osobą bliską i pogodzenia się z jej odejściem.

W niniejszej sprawie więź emocjonalna, jaka wiązała powoda ze zmarłym bratem, wynikała z faktu, że ojciec powoda zmarł, gdy M. T. miał 7 lat i powód wraz z matką pozostałym rodzeństwem zajmował się młodszym bratem, był od niego starszy o 21 lat. W dacie śmierci powód mieszkał wraz z bratem i żoną i wówczas to zmarły brat pomagał powodowi w załatwianiu różnych spraw, np. przywiezieniu czegoś, napaleniu w piecu, pracach na działce. Opiekował się powodem. Byli silnie emocjonalnie związani. Od 2015 r. powód porusza się na wózku inwalidzkim i z pewnością teraz pomoc młodszego brata byłaby dla powoda nieoceniona. W związku z tragiczną śmiercią brata S. T. przeżył długotrwałą reakcję adaptacyjną o charakterze reakcji żałoby. Było to związane z silnymi więziami emocjonalnymi, które łączyły obu braci przez lata. Obecnie, po upływie długiego czasu u powoda nadal występuje labilność emocjonalna, gdy myśli i rozmawia na ten temat, dominuje też uczucie doznanej krzywdy i niesprawiedliwości, nie może pogodzić z jego śmiercią.

W kontekście powyższych okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego należy podnieść, iż ustalone przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez powoda szkody niemajątkowej.

Kwota ta spełnia kryterium rekompensaty pieniężnej za doznaną przez stronę powodową krzywdę, jest ona bowiem w pełni adekwatna do rozmiaru krzywdy powoda, uczucia osamotnienia po śmierci brata, a także czasu trwania cierpień. Jednocześnie podkreślić należy, iż nie jest to kwota nadmiernie wygórowana.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).